

Mim

Ferran Bataller

Tots els dies, des de feia mesos, Cristina eixia a berenar al balcó de sa casa, s'asseia en una cadira i mirava el mim de la plaça. Anava vestit de blanc i es movia en silenci damunt d'un tamboret quan algú li donava unes monedes.

Al principi l'observava perquè li agradaven els moviments rítmics i graciosos d'aquell home tan silenciós i misteriós. A poc a poc, va anar comprovant que uns dies es movia amb més gràcia i agilitat. Estava content. En canvi, altres vegades, els moviments eren lents i pesats. Estava trist. I així si tenia fred o calor, por o vergonya, es movia d'una manera o d'una altra. I sempre en silenci. Cristina va arribar a conèixer tant aquells canvis, que només de veure'l de lluny, amb un sol moviment, ja sabia com se sentia aquell dia el mim de la plaça.

Amb el temps, fins i tot va començar a veure els regals invisibles que el mim oferia als vianants. Si passava un xica que el mirava amb tendresa, encara que no li haguera donat res, ell li regalava amb un gest una rosa roja. Al músic que li donava un euro, ell li oferia amb un moviment de braços una bonica harmònica o una guitarra. I si algú passava pel costat i el mirava de reüll amb cara de pocs amics, ell li tirava un poal d'aigua o li regalava un card ple de punxes. Aquests eren, sens dubte, els moments més divertits per a Cristina.

Un dia, mentre l'observava des de la

terrassa, Cristina es va adonar que entenia amb perfecció absoluta els gestos que el mim, en silenci, anava fent. «I ací va una rosa ben bonica per a la xica més bonica del barri» o «Hala, ací té un poal d'aigua, senyora antipàtica, i espere que no torne a passar per ací». Cristina, emocionada després d'haver escoltat una bona estona, va decidir agafar un euro de la vidriola i baixar a la plaça.

Quan va eixir de la finca, es va acostar al misteriós home de blanc i va tirar l'euro dins del potet metàl·lic que tenia als peus. El mim, automàticament, va fer un moviment amb els braços i va somriure. «Moltes gràcies, ets molt amable.» Cristina li va tornar el somriure i el va saludar amb la mà. «De res, adéu.» En aquell moment, el mim va baixar del tamboret, la va mirar amb una certa sorpresa i li va donar la mà: «Jo sóc Mim, com et dius?». Cristina també li va donar la mà i li va somriure: «Hola, Mim, jo sóc Cristina, m'encanta veure't, ho fas molt bé». Mim va fer un somriure: «Moltes gràcies», i després va moure els braços imitant el vol d'un ocell. «Vols venir a volar amb mi?» Cristina va alçar les celles i va obrir uns ulls com plats: «A volar?», i va moure els braços, maldestra. «Jo no sé volar.» Mim li va oferir la mà: «Vine amb mi i veuràs com sí», i li va acaronar la cara. «No tingues por, anem.» Cristina va dubtar alguns segons però de seguida li va donar la mà un poc tremolosa: «D'acord, anem».

De sobte, van començar a enlairar-se i Cristina va poder veure com la ciutat anava fent-se petita als seus peus i el cor li anava a mil per hora. Mim es va posar la mà al pit i va fer tres o quatre colpets: «Estàs nerviosa, eh?». Ella el va mirar amb aquells ulls blaus i grans com la mar que sobrevolaven i va alçar els braços un poc alterada: «Clar, tu què creus, estem volant a més d'un milió de quilòmetres de la Terra!». Mim es va haver de prémer la panxa amb força per aguantar-se el riure: «Dona, un milió de quilòmetres potser és un poc massa, no creus?». La cara de Cristina es va fer roja: «Ups», i va moure lleument la boca, fent morros. «No et burles de mi». Mim li va fer l'ullet: «Disculpa, no volia ofendre't», i va assenyalar cap a la Terra. «T'agrada?», Cristina va assentir amb energia: «Molt, és preciós», i després va alçar els braços «he somiat moltes vegades que volava».

Van continuar sobrevolant la Terra, agafats de la mà, amb el vent que els movia els cabells i amb un somriure d'orella a orella. Van travessar els núvols, que eren aspres i els fregaven malhumorats les orelles: «Què feu ací, el cel no és per a vosaltres!». Mim i Cristina es van mirar i van somriure «quin mal geni». Després es van creuar amb una bandada d'ocells i Mim els va assenyalar: «Mira, són gavines». Cristina va mirar amb sorpresa: «Ei, van molt ràpid». Tan ràpid que els van passar pel costat i la que feia

CARMEN GARCÍA IGLESIAS.

de guia va moure les ales violentament: «Eh, aparteu-vos, que tenim pressa!». Cristina va arrufar el nas: «Bé, però no cal que ens espenteu, eh!», però les gavines ja havien desaparegut per l'horitzó i Mim la mirava amb un mig somriure. «Dona, els estem ocupant l'espai...» Cristina va tornar a enrogir un poc: «Sí, potser tens raó».

Feia una estona que volaven, a sota tenien els arbres, la mar, les cases, les persones que quasi ni es veien... L'aire començava a ser un poc fred i Mim va tremolar: «Tens fred?». Cristina va inclinar suament el coll: «Un poc». Mim va assenyalar amb un braç cap a la Terra:

«Vols que tornem?», i Cristina va moure enèrgicament els braços. «Ni pensar-ho, açò és massa bonic!» Aleshores, Mim es va portar la mà a la butxaca de la jaqueta i amb un gest enèrgic va traure una gavadina roja i la va donar a Cristina. Era el que feia tots els dies a la plaça. Ella va allargar els braços: «Gràcies», i se la va posar. Li arribava fins als peus i era molt bonica. Una vegada ben tapada, va mirar Mim i va moure el braç: «On anem?», i Mim va alçar els dos braços. «Volem, no anem a cap lloc.»

I volant volant, van esquivar un muntanya plena de neu i es van tornar a creuar amb uns ocells. Mim també els

va assenyalar aquesta vegada: «Són cigonyes», i va somriure. «Ja veuràs com són més simpàtiques.» Quan s'hi van acostar, la que anava davant va moure el cap en cercle: «Hola amics, què feu per ací, us heu perdut?», i Cristina va moure també el cap. «No, només volem». La cigonya va estendre les ales: «Que estrany, dos humans volant...», va saludar i se'n va anar amb totes les seues companyes buscant un lloc càlid on dormir.

Mim i Cristina van continuar encara una bona estona volant, van veure més núvols i més ocells, muntanyes altes i fins i tot algun avió carregat de passatgers. Van començar a pujar i a pujar i

**Las
fotocopias
no
autorizadas
de libros
y revistas
son un
delito.**

Centro Español de Derechos Reprográficos

CARMEN GARCÍA IGLESIAS.

Mim va apretar la mà de Cristina: «Tens por?», i ella va moure el cap decididament. «No.» Aleshores, Mim, amb un somriure maliciós, va fer un moviment bruscat i va començar a descendir a tota velocitat cap a la Terra: «uuuuuuuuuu!». Cristina, pàl·lida, va començar a colpejar-li l'esquena tan fort com podia: «Què fas, què fas, para, para, que tinc por!». Però Mim la va mirar i li va fer l'ullet: «Tranquil·la, confia en mi», aleshores va començar a accelerar el ritme, van baixar quasi arran de terra, fregant els arbres del bosc «eeeeehhhhh», després van tornar a pujar a tota velocitat «aaaahhhh», van volar cap a un costat, van girar en direcció als núvols, van tornar a caure cap a la mar fins que, un moment després, quan el cor de Cristina estava a punt d'esclatar, Mim va girar bruscatment de nou i va tornar a planar suament sobre les aigües marines. Cristina va respirar a fons: «Uau, ha sigut increïble!», i Mim va assentir amb el cap: «emocionant, eh?». Cristina el va mirar, encara blanca i amb un somriure tremolós: «Sí, emocionant...».

Després d'una estona de planar tranquil·lament, per recuperar-se de l'emoció, Cristina va assenyalar cap amunt: «Fins on pots arribar?», i Mim va fer un cercle amb els braços: «Fins on vulgues, no tinc límit», i ella va tornar a alçar el braç: «Doncs anem a la lluna!». Mim la va mirar amb els ulls brillants com el sol: «Que encara no n'has tingut prou?», i Cristina, movent enèrgica el dit pret: «No!». Aleshores van començar a anar cap amunt, ben amunt. La Terra va anar fent-se cada vegada més xicoteta fins que no es veia absolutament res. Davant d'ells, al principi era tot fosc, però a poc a poc va començar a aparèixer un petit

disc daurat a la llunyania que cada vegada es feia més i més gran, fins que el van tindre pràcticament davant. Quan hi van ser, els dos van moure la mà: «Hola, lluna» i ella va crear un xicotet llunatrèmol: «Hola, què heu vingut a fer ací dalt?», i Cristina va moure els braços com si foren ales: «Res, volem», i la va assenyalar: «I tu?». Ella, amb un lleu moviment de rotació: «Em prepare per a eixir, que ja em toca». Aleshores, Cristina va posar cara d'espantada: «Ja?», va mirar Mim i va assenyalar cap a la Terra: «Hem de tornar, es fa tard i els meus pares em mataran!». Es van acomiadar de la lluna i van tornar cap a la Terra.

Els arbres, les cases, les persones, tot anava fent-se cada vegada més gran. Baixaven molt més ràpid encara de com havien pujat, el vent els estirava la pell de la cara i els cabells de Cristina volaven. Finalment, van parar a la plaça, al mateix lloc d'on havien eixit feia ja... quant de temps havia passat? L'única cosa segura era que començava a fer-se de nit i que Cristina havia de tornar a casa. Es va acostar a la galta de Mim i li va fer un bes: «Gràcies, Mim, ha sigut molt bonic», ell la va besar al front: «De res, per a mi també ha sigut molt divertit», i després Cristina se'n va anar corrent.

Quan va arribar a casa, va haver de suportar en silenci els retrets dels pares. Va intentar respondre movent els braços com un ocell per explicar-los que havia estat volant amb el mim de la plaça i que li havia regalat la gavardina roja que portava posada. Però els pares no van veure cap gavardina i van pensar que es burlava d'ells. Òbviament, la van castigar.

Ja se sap, hi ha coses que els pares no entendran mai.

